

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

No. 23.

[Heiberg, Michael]

En munter Bise
om

Bonden i Brydloupsgaren

ve ei Prestedatters Brydloup i Strandebarm.

Mel. Kong Edvard af England, mægtig og from.

1. I rhyanes Uveer aa rhyanes Vind,
I Strandebarms-Fjoren æg bouta mæg ind,
Aa Sjoen han sto i ei Nora;
Men rett so æg va no ei Mole fraa Land,
So hour' æg dei skout so da dundra i Strand,
Da brast so ein Dott for mitt Øyra.
2. Eg strika paa Segle, æg sprong uppaa Land,
Eg loupte paa Stogjen, da juoggast' æg vann,
Eg tenkte at Svensfjen va nærre.
I Ørsto æg traava aa visst' ingjen Bei,
Te meir at æg loupte, te værre da blei,
Eg ropte aa streik paa vaar Herre.
3. Aa rett te mi Luffa, for øren æg var,
So foor æg utype i Præsien sin Gar;
Men fors mæg, for æg vart forbina!
Dar hour' æg aa saag æg slikt opsjale Kluff
Eg lyte fortelja kvar Taag aa kvar Tuff,
So mykje so æg ha i Minne.

V box 25:735

4. Da fystsia æg motte, da va no ei Tøus,
Va maala aa stasa, men Hove va loust,
Aa Staffjen va brei so ein Laave.
So kom dar ei Horg, dei baa skratta aa lo
Va stasa so Futen i fyllspente Sko,
Aa adle va mjølva i Hove.

5. Dei dreiv inn i Stovo, men atte sto æg;
Æg undrast paa detta, æg tenkte mæ meg:
Tru her æ Utfrivels' i Gaaren?
Daa vart æg so fælen, æg skolv so ei Mærr,
Æg tenkte: No saar du paa Alflo Gjevar,
So staar du so Fuglen i Snaro.

6. Æg svortna so Joro, æg seig ne paa Rne,
Daa kom dar ei Rjæring, hu spraka mæg te,
Hu helsa aa nikka mæ Hove;
Hu spure, um eg vilde drikk ein Gong:
Æg letta paa Huo, i Dyra da klong;
So flakka æg mæg inn i Stovo.

7. Dar hour' eg aa saag æg slik opsale Stas;
Dei aat aa dei drakk mæ ein stor Trabelas:
Eit Brydloup Herr Kristen han gjore
Aat Dottro, hu Soffi — hu fekk no ein Prest; —
Eg glante kring Stovo, so æg kunne best,
Aa Bruro, hu sat upp mæ Bore.

8. Hu sat dar aa glima aa glittra so Glas,
Taa Kraakefyll-Snorer aa Krambuastas,
Gullborer aa Frunser kring Staffjen;
Aa Trovo va krotal hu Kruma 'kje bar;
Syll-Belte va burte; beerhovda hu var,
Aa Hove va mjølva i Nakkjen.

9. Paa Bore sto Netter mæ Supa aa Silb,
Aa store Rjetlaaro, dei laag paa ein Eld;
Paa Gate dar laag no ei Hona;
Aa midt uppaa Bore sto Krimskrams mæ Sell,
Dar attmæ sto Kruser aa Kopper mæ Sl
Aa Bloomar aa Brakaber grene.

10. Dar sto Havrefaker, va strovde mæ Mjøl,
Aa Drable aa Mjølja laag dar paa ei Fjøl,
Aa smaaskorne Rvitebro-Stumpar.
I Krusabrot laag dar baa Krybber aa Salt,
I Dungal laag Graasei, so tjukt at han valt,
Aa fudle Kamshove aa Klumpar.

11. Aa rundt umkring Bore sto Bunker mæ Grout.
Han laag uti Dungal, han va inkje blout:
Mæ kvar Borrikk laag dar ei Tripsa;
Abl Maten va krydda mæ Gras aa mæ Bloom,
Te Smor aa te Byfaker va'kje dar Room,
Æg saag ikkje helder ei Lepsa.

12. Men daa, maa du vita, at Byfaren sleit
Paa Rjetlaar aa Skinker, i Stumpen han beit,
Aa store Glas Sl dei utdrukke:
Dei drakk dar eit Slag, da va likaso Blo,
Dei kasta neeri ein Klump Salt elde to:
Da ouste dei upp or ei Krukka.

13. Aa rett so dei sat upp mæ Bore aa sleit,
So hour' æg, da leet so da vore ei Geit:
Da brætte, da knurra aa bura.
Æg kan inkje segja, da leet so for sthyt;
Daa kom dar ein Biltstyt aa strout paa ei Vyt,
Aa andre paa Fælene skura.

14. Aa some dei blees uti Rjeppar aa Stong,
Ein aat paa ei Pylsa, va tri Alne long,
Han beit uti Pylso aa hikka;
Æg trur nokk, at Pylso va duele heit,
Før Fingrane likka so tidt so han beit,
Aa Duene sto so ei Brikka.

15. Dei drakk aa dei helsa aa snakte paa Ryst,
Dei geivla mæ Rjæsten so sthyt so ein Tyst,
Da va nokk um Pylso dei trætte;
Men fistpaa so vart æg baa sulken aa tørr,
Daa kom dar ei Rjæring igjenom ei Dør,
Paa Kruso aa Kanno hu letta.

16. Hu bou mæg te drikk ei Krukka mæ Blo,
Æg kysste paa Hondo, æg skolv dar æg sto,
Æg tok imot Krukko aa takka;
So drakk æg or Krukko kvar einaste Taar,
Daa vart æg so moten, æg greidde mit Haar,
Aa innar aat Bore æg lakka.

17. Dar ffjenkte dei mæg daa ei Potta mæ Mjøl,
Aa gab mæg so darte ein Borrikk mæ Bro,
Men Broe, da stakk æg i Barmen.
Aa rett so dei sat i dan fagraste Leik,
So reiste dei adle fraa Bore aa skreif
Aa fata kvarandre i Armen.

18. Æg totte dei vilde baa bitast aa slaast:
Dei brætte rett lika so Smalen i Frost,
Kvar andre i Duene ramfa.
Daa kom dar so mange, so sleit aa bar ut
Dei loupte i Tunn baade Tøuser aa Gut,
Abl Maten 'taa Bore dei kramfa.

19. Daa detta va mæka aa Golve va reint,
So dansa Byfaren mæ Tøusene veent,
Men Bruro hu sat so ei Kruma.
Dei Stadsmejar hoppa baa knotne aa kjekk,
Dei va, so dei vore forghlt paa kvar Flekk,
Aa glima i adle sin Buna.

20. Daa dei hadde dansa dan Notto so long,
 So tok æg mi Hua aa gjekk so min Gong,
 Daa vart dar eit Rufft inn i Stovo.
 Kvar Dykar han nappa ei Gjenta mæ sæg,
 Na Præsten tok Bruro, men Ingjen tok mæg,
 Dei trippa so snøgt inn i Koven.

21. Daa detta va slutta, so gjekk æg min Bei;
 Æg kunn' ikje lenger staa bina paa dei,
 For Tousene vilde mæg lokka;
 So gav dei mæg Drikka, so gav dei mæg Mat,
 Na darutaa vart æg so moten aa kvat;
 So mone æg heimatte slakka.

Naar Gjenta berre blir femten Aar.

Mel. Hurra, min Sente, her kommer jeg.

1. Guten. Naar Gjenta berre blir femten Aar, Har a Nykker; Men blir a tjuge aa Friar faar, Gjor a se læffer. Men gaar a ugift i ti Aar te, Saa maa du tru me, du ska faa see, So samtykker.

2. Gjenta. Saa høgt en Ungkar paa tjuge Aar Setter Kraafen, Nat beste Gjenta, i Bygda gaar, Samen blaas 'en. Men naar han ti Gange „Nei" har faat, Saa maa du tru me, han er'nte braat Saa viaafen.

3. Guten. De gaar um Kvinsfolk saa mangt eit Spell Te de Bonne; Men ver en Ungkar se gifter lell, Naar han kunne. Um Kjøringa er naa litt fint aa arg, Saa gaar 'nte Dr in te Bein aa Marg, Har je funni.

4. Gjenta. Um Karfolk Alt inte tales kan Te de Beste; Men ver ei Gjente se lell en Mann Bille feste. Um han iblant æ forsiut aa vill, Saa tænker Gjenta: han æ vel snill For de mestie.

5. Guten. Se gjerne ville me gifte naa, Vi du ha me? Ver inte rædd, je inte slaa Eller dra de. Engang imellom je griner vel, æ al mi Ti ska je stendi lell Holle ta de.

6. Gjenta. Na ja je spaar, je ska ha en Mann, Som ver anna. Naar stik en Friar se byr, blir han Bute banna. Vitt Ruubor kan je iblant vel gi, Men al mi Ti ska je vera bli, — Her æ Hanna!

Haand=Orgler

og Lirekasjer istandsættes af Theodor Rose, Markeveien (Farver Sensens Hus) Bergen.

Tilkjøbs hos Theodor Rose, Stoffebælsmuget.